

שַׁבָּת אָמַר

מתוך ספר לקוטי הלכות

בגטו ... תספרו חמשים יום

כַּעֲשֵׂת עֵפֶר רַבִּי נַחֲמָן מִפְּרֶסֶף

לזכרון נצח מורינו רבי ישראל בער אודסר, זצ"ל

סיפור השבוע

סדר הנסיעה של רבנו ז"ל לארץ ישראל (לב-ג)

... אך אחר־כן, כשיצא רבנו משם, מארץ־ישראל לחוץ־לארץ, נפטר החתן, בנו של הרב, מורנו רבי משה הנ"ל, ורבנו זכרנו לברכה נשתדך עם בתו, שהיתה הפלה של בן הרב מורנו רבי משה הנ"ל עם כבוד הגאון המפורסם, הרב דקדלת־קדש וליטשיסק.

ונתגלגל אחר־כך מאת השם, שנסע הרב הגאון הנ"ל לארץ הקדושה, ולקח את בנו, חתן רבנו זכרנו לברכה, עמו לשם, כדי שילמד אצלו שם, ואחר־כך נסעה בת רבנו זכרנו לברכה גם לשם ... (ההמשך מעבר לדף)

הוצא את־המקלל ...

ז"ן המקלל זה בחינת להכרית זרעו של עמלק שהיה כופר בעקר שהוא בחינת המקלל שחָרַף וגָדַף כמו עמלק. ומשה לא ידע מה לעשות עמו, כי באמת עקר עבודת משה וכל הצדיקים אמתים שהם בבחינת משה הוא לקשר תכלית נקדה התחתונה לנקדה העליונה, דהינו להאיר גם בדיוטא התחתונה מאד להתפלל עליהם ולרחם עליהם ולהשתדל עמהם לקרב אותם גם־כן לה' יתברך. ובשביל זה הם סובלים בזיונות ושפיכות דמים הרבה הפל בשביל לקרב כלם לה' יתברך. כמו שראינו איך משה מסר נפשו אחר חטא העגל והתפלל בעד ישראל והצילם מכליה חס ושלום, כמו שכתוב (תהלים קו, כג): לולא משה בחירו עמד בפרץ וכו'.

על־כן לא ידע משה מה לעשות עם המקלל, כי אולי צריכין להאריך אף עליו גם־כן. בפרט שהוא היה בן איש מצרי שחרגו משה קדם הזמן ושגה בזה ונתחייב גלות כמובא (נלקוט ואתחנן רמז תתכט) על פסוק (דברים ד, מא): אז יבדיל משה שלש ערים וכו'. על־כן היה מספק עתה מה לעשות עד שהודיעו ה' יתברך שחייב סקילה, כי אף־על־פי שצריכין לשחק על בזיונו אבל על בזיון ה' יתברך שמחַרַף ומגדף כל כך צריכין לנקם בו בכל מה דאפשר וכו'. (הלכות ברכת הפירות ה' ט"ו)

ובכתיב "שבע שבתות". וזה: "תמימות תהיינה" תמימות דיקא, בחינת שלמות החסרונות (הלכות פסח ג' לפי אוצר היראה - פסח וספירה, ס"ג)

בספת תשובו שבעת ימים פל־האזרח בישראל ישובו בספת

צריך האדם בנסיעתו לקדש מחשבתו לקשרה אל התורה לכוון בנסיעתו שנוסע בשביל אהבה ושלום להתנעד עם בני ישראל לעסוק בדברי תורה באמת כדי שהתורה תלך לפניו ותנחהו בחינת בהתהלךך תנחה אתך. וכל זה הוא בחינת סכה שהוא בחינת ענני כבוד של נסיעת ישראל בחינת אהבה ושלום (בחינת סוכת שלום) כי עקר האהבה והשלום עם ישראל הוא כשמדברין ועוסקין יחד בדברי תורה ויראת שמים באמת כי להפך חס ושלום אין שלום אמר ה' וכו' ועקר השלום הוא התורה כמו שאמרו רבותינו ז"ל תלמידי חכמים מרבין שלום בעולם וכו'.

על־כן הסכה בבחינת אהרן הפכה שפוכותו הלקו הענני כבוד כמו שאמרו רבותינו ז"ל וכמבאר בזה הקדוש כי אהרן עסק בזה ביותר כמו שאמרו רבותינו ז"ל הוי מתלמידיו של אהרן אוהב שלום ורודף שלום אוהב את הבריות ומקרבן לתורה כי זה עקר האהבה והשלום כנ"ל, וכל זה בחינת סכה.

זה בחינת כל האזרח בישראל ישובו בספת ודרשו רבותינו ז"ל מזה שכל ישראל יוצאין בסכה אחת הינו כי זה עקר מצות סכה שיכון להפכל באהבה ושלום גדול עם כל ישראל עד שיהיה נחשב כאלו כל ישראל יושבין בסכה אחת כי עקר הסכה כדי לתקן הנסיעות שהיו בקדשה שיהיה כונתו רק בשביל להתנעד זה עם זה וזה עם זה כדי שיפלו כל ישראל זה בזה באהבה ושלום גדול ויכירו כלם את האמת לאמתו לשוב אל ה' באמת וכו'. (הלכות פקודי ה' - אות ל"ט)

על־ידי הנפת עמר שעורים, שהוא מאכל בהמה, בחינת רוח סערה, רוח הבהמה ועל־כן נקראו שעורים מלשון סערה על־ידיה מכניעין בחינת עשו איש שעיר, שהוא הרוח הטמא, רוח סערה, ומעלין ומבררין הרוח חיים שנבלע בתוכו אל הקדשה. ואז מתחילין לספר הימים, כדי לקשר מספר הימים, שהם בחינת חסרון, כי בכל מקום שיש מנן יש חסרון (עין אוצר היראה "יראה ואהבה", אות מ'). ועל־ידי ספירת העמר, שהוא מנן דקדשה, שסופרין הימים ומצפים להגיע ליום החמשים, שהוא חג השבועות, כדי לצאת מטמאה לטוהרה ולזכות לקבלת התורה, ששם עקר הרוח חיים, שהוא עקר שלמות כל החסרונות; על־כן על־ידיה מקשרין המנן לבחינת למעלה מהמנן, ששם שלמות כל החסרונות.

זה בחינת "תספרו חמשים יום", ובאמת אין סופרין רק מ"ט יום? אך באמת עקר תקון ושלמות כל המנן ומספר של הספירה הוא על־ידי יום החמשים, שהוא בחינת למעלה מהמנן. וזה בחינת שער החמשים שמאיר בשבועות, ששם עקר השלמות, כי משה רבנו, עליו השלום, השיג רק המ"ט שערים, ועל־כן נאמר בו: ותחסרהו מעט מאלקים, כמו שאמרו רבותינו ז"ל; אבל באמת זה בעצמו הוא עקר שלמות החסרונות, כי משה רבנו זכה להגביה כל הבריאה בבחינת חסרון, כמבאר בפנים, עד למעלה שהיו בחינות כל החסרונות נשלמים והיו סמוכים ממש לבחינת שלמות החסרונות, שזה בחינת מ"ט שערי־בינה שהשיג, שהם סמוכים בתכלית לשער החמשים, שמשם תכלית השלמות.

כי זהו עקר התכלית, שיהיו החסרונות שהם בחינת כלל העולם סמוכים ממש לבחינת שלמות כל החסרונות, כי בחינת שלמות בעצמו, שהוא שער החמשים, אי אפשר להמשיך בעולם, שלא יתבטל העולם, כי עקר הבריאה היה על־ידי הצמצום והחסרון. וזה בחינת "תספרו חמשים יום", שצריכים לקשר ולהעלות כל המספרים עד יום החמשים, ואז נכללין כל החסרונות בהשלמות וממשיכין הרוח־חיים משם להשלים החסרונות הכלולים בהמספרים של זה העולם, ועל־ידיה יוצאין מטמאה לטוהרה, ונתבטל הרוח סערה, וחוכין לרוח חיים דקדשה, שזה בחינת כלל קבלת התורה, ששם עקר הרוח־חיים כנ"ל. ומחמת שער הרוח־חיים הוא שבת, על־כן כתיב "ממחרת השבת",

כל מה שמתגדל ומתפאר שם הצדיק יותר מתגדל ומתפאר שם השם יתברך ביותר. (קל"ח ב, טו)

טוב להגיד ולשיר נ נח נחמ נחמן מאומן לזכות לכל הישועות

סיפור השבוע

(המשך הסיפור)

קראות באב"י הנחל

= תפלה בינו לבין קונו (חלק 2) =

... ונתקיימו דברי רבנו זכרנו לברכה, שאמר, שמאת השם הוא, שבתו תהיה בארץ הקדושה, ודבר אחד מדבריו אחר לא ישוב ריקם:

ואחר כל אלה, אחר אשר עשה כל מיני עבודות הנ"ל באמת ובתמים והרבה בתעניות ובתפלות רבות מאד ובסגופים ושכירת תאוות ומדות, ועמד בנסיגות רבות ושאר כל ענינים הנ"ל, והרבה בהתבודדות מאד מאד לדבר בינו לבין קונו ולפרש שיחתו בלשון אשכנז וכו', כנזכר לעיל, עד שזכה למדרגה גבוהה ועליונה מאד מאד בתכלית הקדושה ובתכלית הבטול ובהתקרבות גדול להשם יתברך במדרגת גדולי בני-עלה, וכל זה זכה בימי ילדותו ממש, כי יומם לא נח, לילה לא נם ולא שקט, והתמיד מאד בעבודתו מיום אל יום מתחילת ימי קטנותו וימי נעוריו, ויגע וטרח מאד מיום אל יום, עד שזכה בימי נעוריו ממש לכל הנ"ל, לקדושה גבוהה ונוראה והשגה עצומה מאד וכו' במדרגת גדולי בני-עלה.

ואחר אשר זכה לכל זה, אף-על-פי-כן לא היה מקרר דעתו בזה, ולא הניח עצמו לעמוד, רק גם אחר-כך בכל יום ובכל שעה היה משתוקק ומתגעגע ובנסף להשם יתברך כאלו לא התחיל עדין כלל בשום עבודה בעולם, ואפלו אחר שבא מארץ ישראל וזכה שם להשגה עליונה וגבוהה מאד מאד, אשר אין לשער כלל, אף-על-פי-כן מיום שבא מארץ-ישראל עד היום שנסתלק בשלום למעלה למעלה, היה לו תמיד געגועים וכסופין וכו' להשם יתברך כאלו לא התחיל עדין כלל ...

הקריאה, הלמוד וההתחזקות

בעלון הזה יהיה לעלי

השכינה הקדושה

ולקבל צערה.

לעלי כל נשמות ישראל

שנפטרו מן העולם.

גאולה, ישועה, רפואה והצלחה

לכלל נשמות ישראל, ברוחניות

ובגשמיות, גלוי משיח צדקנו ברחמים

ובגן בית מקדשנו ותפארתנו

במהרה בימינו, אמן כן יהי רצון.

שבת שלום

... אחר הלך בשקט להתבודד ביער בליל שבת אחרי הסעודה לפני השנה, ולפני תפלת שחרית ר' ישראל דבר עם החברים שיחות של התעוררות על התבודדות, ואמר שבלי לה צריכים ללכת לישון ולקום (בלי לה), ואז ללכת להתבודד ביער (פי הענין הוא דוקא לקום).

פעם שאלוהו האם מתר להגיד את התפלה (הארבה) שאחר ה"תקון הפל"י" בשבת משום שיש בה תחנות, ואחר מעט התבוננות ר' ישראל ענה שאין להגיד אותה בשבת.

בליל שבת, על פי רב, היו החברים השוהים במחיצת ר' ישראל, אוכלים ושרים בזריות על-מנת לקום חצות, אבל לפעמים היה עת רצון ושרי הרבה.

ר' ישראל בעצמו היה נוהג לשיר ולרקד כל ליל שבת עד הבקר, למרות תרעמת השכנים.

בגבעת שאול, בעת זקנותו היה צועק ר' ישראל בלילי החל שעות ארוכות, ואחר מהשכנים ספר שלא שאלו אף פעם את המשפחה על זה, כי ראו שהוא מקבל וכו'...

ר' ישראל חזק פעם זוג שספרו לו את המניעות שלהם, שהעקר הוא רק להרבות בתפלה, להמשיך הרפואה והכל על-ידי תפלה. וחזק אותם לא להתרשל ולא לפל, להיות תמיד חדש.

אחר מהחברים צעק פעם צעקות משונות בשבת (בהתבודדות בחצר), ולא היה לשומעים הרגשה טובה מצעקותיו. אחר-כך הלכו החברים לבקר את ר' ישראל שהיה ברחוק מקום, וכל אחד נתן לו שלום, כנהוג, וכשהבחור הנ"ל נתן לו שלום, ר' ישראל התחיל לדבר אתו ואמר לו: "אתה יודע בענין הצעקות, החסידי קרלין היו צועקים הרבה בתפלה, והיה אחד שהיה צועק כל-כך עד שנפל לרצפה, אבל בניו באו אליו ואמרו לו: 'אנחנו לא רוצים מלאך, רק את האבא שלנו!' וצחק ברכו, והוסיף: "אבל הצעקות שלנו זה ענין אחר לגמרי. פשר' ישראל קרדורן היה צועק, הייתי צריך לעמוד ליד הדלת על-מנת לצאת תכף בשלא אוכל לסבל - זה צעקה עם דעת" ... (חורף תשנ"ב - גאולה)

טובים ואריכות ימים ושנים, וחכמה ובינה ודעת וקדושה, באפן שזוכה לדעת שאיתה נמצא תמיד בכל זמן ובכל אדם ובכל מקום, ואפלו בתקף ההסתרה שבתוך הסתרה גם שם אתה נמצא. כי אתה בעצמך נסתר בתוך כל ההסתרות שבעולם, ואפלו בהסתרה שבתוך הסתרה, ואפלו באלפי אלפים ורבי רבבות הסתרות עד אין קץ, גם שם אתה נמצא, כי לית אתר פנוי מנך.

ואתה מחיה את כלם, ובלעדיך אין שום חיות לשום דבר שבעולם, ואפלו כל הקלפות וכל הטמאות שבעולם, וכל הסטריין אחריו, וכל ההסתרות שבעולם המסתירים אלקותך, כלם אין להם חיות וכח פי אם מה שמקבלים ממך בעצמך תתברך לנצח, ואתה משל בכל ומלכותך בכל משלה, ובלעדיך אין כח לשום הסתרה שבעולם להסתיר ולהעלים אותך תתברך.

ותזכני ברחמיך הרבים, לדעת כל זאת בידיעה שלמה באמת ובאמונה, עד שאזכה על-ידי-זה לגלות ההסתרה שבתוך הסתרה ולהפכה לדעת, שיהיה נעשה מן כל ההסתרות, תורה הקדושה.

ותתגלה התורה הקדושה הנעלמת שם בתוך תקף ההסתרה שבתוך הסתרה. ונזכה להתגלות סתרי תורה להבין ולהשיג חזון דאורייתא, עד שזוכה לשמע קול הכרוז הגדול של התורה הקדושה, אשר היא שואגת וקוראת תמיד בקול גדול ועצום מאד מאד, "בראש הומיות תקרא. עד מתי פתים תאהבו פתים". ובעניני הרבים אין אנו שומעים קול הכרוז הזה. (לקוטי תפילות, מתוך תפילה נ"ו)

עצות ותפילות

התחזקות, יב-יג

יש שעברו עברות כל-כך, עד שנפלו בבחינת הסתרה שבתוך הסתרה, מחמת זה נדמה להם שאין להם עוד תקוה, חס ושלום, כי 'עבר ושנה, נעשה לו כהת' זה בבחינת הסתרה אחת. אבל כשעובר יותר, חס ושלום, אזי השם יתברך נסתר ממנו בבחינת הסתרה שבתוך הסתרה, ואזי קשה מאד למצא אותו יתברך. אבל בבחינת עסק התורה יכולין לעבור גם אותו ולהודיעו מהשם יתברך, שיש לו גם-כן תקוה, עד שישב אל האמת ויתקרב להשם יתברך. כי באמת בכח הצדיק-אמת הכל יכולים להתקרב להשם יתברך תמיד בכל עת, איך שהם, מכל מקום שהם (לקוטי מוה"ר"ן - סימן ב"ו).

במקומות הנמוכים מאד ורחוקים מאד מהשם יתברך, שם דיקא מלבש חיות גבוה מאד, בבחינת סתרי-תורה. על-כן מי שנפל מאד, חס ושלום, צריך שידע זאת, ששם במקומו דיקא יכול להתקרב להשם יתברך ביותר, כי שם דיקא נעלם חיות גבוה מאד, וכשיזכר לשוב אל השם יתגלה על-ידו דיקא תורה גבוהה, דהיינו סתרי-תורה (שם).

... רבונו של עולם, קרוב לקוראיו באמת, זכנו לקרא אותך באמת באפן שתענינו מהרה, ונקראך ותענינו, נעתיך לך ותעתיך לנו. חננו מאתך דעה בינה והשכל, זכנו להמשיך מאתך על-ידי עסק התורה הקדושה חיים